

ment, procediment administratiu en relació amb les autoritats judicials, règim economicoadministratiu i funcions assistencials.

Dos. Independentment del supòsit considerat en el número anterior, els ministeris de Justícia i Interior poden acordar, per raons de seguretat pública, que la custòdia i la vigilància interior d'un establiment tancat o d'un departament especial d'aquest correspongui als cossos de la seguretat de l'Estat.

Tres. En els supòsits compresos en els dos paràgrafs anteriors s'ha de donar compte immediatament de l'acord adoptat pels ministeris de Justícia i Interior a la Comissió de Justícia del Congrés dels Diputats als efectes que adopti la resolució que reglamentàriament escaigui.

Segona.—En el termini màxim d'un any el Govern ha d'aprovar el Reglament que desplegui aquesta Llei, i mentre continua en vigor el Reglament dels serveis de presons aprovat pel Decret de dos de febrer de mil nou-cents cinquanta-sis i modificat pels decrets dos mil set-cents cinc/mil nou-cents seixanta-quatre, de vint-i-set de juliol; cent seixanta-dos/mil nou-cents seixanta-vuit, de vint-i-cinc de gener; mil tres-cents setanta-dos/mil nou-cents setanta, de trenta d'abril, i Reial decret dos mil dos-cents setanta-tres/mil nou-cents setanta-set, de vint-i-nou de juliol, en el que no s'oposi als preceptes de la Llei general penitenciària.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, vint-i-sis de setembre de mil nou-cents setanta-nou.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
ADOLFO SUÁREZ GONZÁLEZ

23709 *LLEI ORGÀNICA 2/1979, de 3 d'octubre, del Tribunal Constitucional.* («BOE» 239, de 5-10-1979.)

JUAN CARLOS I, REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

TÍTOL PRIMER

DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

CAPÍTOL PRIMER

Del Tribunal Constitucional, la seva organització i les seves atribucions

Article primer

U. El Tribunal Constitucional, com a intèrpret suprem de la Constitució, és independent dels altres òrgans constitucionals i està sotmès només a la Constitució i a aquesta Llei orgànica.

Dos. És únic en el seu ordre i estén la seva jurisdicció a tot el territori nacional.

Article segon

U. El Tribunal Constitucional coneix en els casos i en la forma que aquesta Llei determina:

a) Del recurs i de la qüestió d'inconstitucionalitat contra Lleis, disposicions normatives o actes amb força de llei.

b) Del recurs d'empara per violació dels drets i llibertats públics que s'especifiquen a l'article cinquanta-tres, dos, de la Constitució.

c) Dels conflictes constitucionals de competència entre l'Estat i les comunitats autònomes o dels d'aquestes entre si.

d) Dels conflictes entre els òrgans constitucionals de l'Estat.

e) Del control previ de constitucionalitat en els casos previstos a la Constitució i en aquesta Llei.

f) De les impugnacions previstes al número dos de l'article cent seixanta-u de la Constitució.

g) De la verificació dels nomenaments dels magistrats del Tribunal Constitucional, per jutjar si aquests reuneixen els requisits requerits per la Constitució i aquesta Llei.

h) De les altres matèries que li atribueixen la Constitució i les lleis orgàniques.

Dos. El Tribunal Constitucional pot dictar reglaments sobre el seu propi funcionament i organització, així com sobre el règim del seu personal i serveis, dins l'àmbit d'aquesta Llei. Aquests reglaments, que han de ser aprovats pel Tribunal en ple, s'han de publicar al «Butlletí Oficial de l'Estat», autoritzats pel seu president.

Article tercer

La competència del Tribunal Constitucional s'estén al coneixement i decisió de les qüestions perjudicials i incidentals no pertanyents a l'ordre constitucional, directament relacionades amb la matèria de què coneix, als únics efectes de l'enjudiciament constitucional d'aquesta.

Article quart

U. En cap cas no es pot promoure qüestió de jurisdicció o competència al Tribunal Constitucional.

Dos. El Tribunal Constitucional ha d'aprecia, d'ofici o a instància de part, la seva falta de jurisdicció o de competència.

Article cinquè

El Tribunal Constitucional està integrat per dotze membres, amb el títol de magistrats del Tribunal Constitucional.

Article sisè

U. El Tribunal Constitucional actua en ple o en sala.

Dos. El ple està integrat per tots els magistrats del Tribunal. El presideix el president del Tribunal i, si hi manca, el vicepresident i, si hi manquen tots dos, el magistrat més antic en el càrrec i, en cas d'igual antiguitat, el de més edat.

Article setè

U. El Tribunal Constitucional consta de dues sales. Cada sala està composta per sis magistrats nomenats pel Tribunal en ple.

Dos. El president del Tribunal també ho és de la sala primera, que presideix, si hi manca, el magistrat més antic i, en cas d'igualtat d'antiguitat, el de més edat.

Article vuitè

Per al despatx ordinari i la decisió sobre l'admissibilitat o inadmissibilitat dels recursos, el ple i les sales han de constituir seccions, compostes pel respectiu president o qui el substitueixi i dos magistrats.

Article novè

U. El Tribunal en ple ha d'elegir d'entre els seus membres per votació secreta el seu president i proposar al rei el seu nomenament.

Dos. En primera votació es requereix la majoria absoluta. Si aquesta no s'assoleix s'ha de fer una segona votació, en què resulta elegit qui obtingui un nombre més elevat de vots. En cas d'empat s'ha d'efectuar una última votació i si aquest es repeteix, s'ha de proposar el de més antiguitat en el càrrec i en cas d'igualtat el de més edat.

Tres. El nom de l'elegit s'ha d'elevat al rei per al seu nomenament per un període de tres anys, expirat el qual pot ser reelegit per una sola vegada.

Quatre. El Tribunal en ple ha d'elegir entre els seus membres, pel procediment assenyalat a l'apartat dos d'aquest article i pel mateix període de tres anys, un vice-president, a qui incumbeix substituir el president en cas de vacant, absència o un altre motiu legal i presidir la sala segona.

Article deu

El Tribunal en ple coneix dels assumptes següents:

- a) Dels recursos i de les qüestions d'inconstitucionalitat.
- b) Dels conflictes constitucionals de competència entre l'Estat i les comunitats autònomes o dels d'aquestes entre si.
- c) Dels conflictes entre els òrgans constitucionals de l'Estat.
- d) Del control previ de constitucionalitat.
- e) De les impugnacions previstes al número dos de l'article cent seixanta-u de la Constitució.
- f) De la verificació del compliment dels requisits exigits per al nomenament de magistrat del Tribunal Constitucional.
- g) Del nomenament dels magistrats que han d'integrar cadascuna de les sales.
- h) De la recusació dels magistrats del Tribunal Constitucional.
- i) Del cessament dels magistrats del Tribunal Constitucional en els casos previstos a l'article vint-i-tres d'aquesta Llei.
- j) De l'aprovació i modificació dels reglaments del Tribunal.
- k) De qualsevol altre assumpte que, sent competència del Tribunal, reclami per a si el ple, a proposta del president o de tres magistrats, així com dels altres assumptes que li puguin ser atribuïts expressament per una llei orgànica.

Article onze

U. Les sales del Tribunal Constitucional han de conèixer dels assumptes que, atribuïts a la justícia constitucional, no siguin de la competència del ple.

Dos. Les sales també han de conèixer de les qüestions que, havent estat atribuïdes al coneixement de les seccions, entenguin que per la seva importància hagi de resoldre la mateixa sala.

Article dotze

La distribució d'assumptes entre les sales del Tribunal s'efectua segons un torn establert pel ple a proposta del seu president.

Article tretze

Quan una sala consideri necessari apartar-se en qualsevol punt de la doctrina constitucional precedent establerta pel Tribunal, la qüestió s'ha de sotmetre a la decisió del ple.

Article catorze

U. El Tribunal en ple pot adoptar acords quan estiguin presents, almenys, dos terços dels membres que a cada moment el componguin. Els acords de les sales requereixen així mateix la presència de dos terços dels membres que a cada moment les componguin. En les seccions es requereix la presència de dos membres, llevat que hi hagi discrepància, cas en què es requereix la dels seus tres membres.

Article quinze

El president del Tribunal Constitucional n'assumeix la representació, convoca i presideix el Tribunal en ple i convoca les sales; adopta les mesures necessàries per al funcionament del Tribunal, de les sales i de les seccions; comunica a les Cambres, al Govern o al Consell General del Poder Judicial, en cada cas, les vacants; exerceix les potestats administratives sobre el personal del Tribunal, i insta del Ministeri de Justícia la convocatòria per cobrir les places de secretaris, oficials, auxiliars i subalterns.

CAPÍTOL II

Dels magistrats del Tribunal Constitucional

Article setze

U. Els magistrats del Tribunal Constitucional són nomenats pel rei, a proposta de les cambres, del Govern i del Consell General del Poder Judicial, en les condicions que estableix l'article cent cinquanta-nou, u, de la Constitució.

Dos. La designació per al càrrec de magistrat del Tribunal Constitucional es fa per nou anys, i el Tribunal es renova per terceres parts cada tres. Cap magistrat no pot ser proposat al rei per a un altre període immediat llevat que hagi ocupat el càrrec per un termini no superior a tres anys.

Article disset

U. Abans dels quatre mesos previs a la data d'expiració dels nomenaments, el president del Tribunal ha de sol·licitar dels presidents dels òrgans que han de fer les propostes per a la designació dels nous magistrats que iniciïn el procediment per a això.

Dos. Els magistrats del Tribunal Constitucional han de continuar en l'exercici de les seves funcions fins que hagin pres possessió els qui els han de succeir.

Article divuit

Els membres del Tribunal Constitucional han de ser nomenats entre ciutadans espanyols que siguin magistrats, fiscals, professors d'universitat, funcionaris públics o advocats, tots ells juristes de reconeguda competència

amb més de quinze anys d'exercici professional o en actiu en la respectiva funció.

Article dinou

U. El càrrec de magistrat del Tribunal Constitucional és incompatible: Primer amb el de defensor del poble; segon amb el de diputat i senador; tercer amb qualsevol càrrec polític o administratiu de l'Estat, les comunitats autònomes, les províncies o altres entitats locals; quart amb l'exercici de qualsevol jurisdicció o activitat pròpia de la carrera judicial o fiscal; cinquè amb ocupacions de qualsevol classe als tribunals i jutjats de qualsevol ordre jurisdiccional; sisè amb l'exercici de funcions directives en els partits polítics, sindicats, associacions, fundacions i col·legis professionals i amb qualsevol classe d'ocupació al servei d'aquests; setè amb l'exercici d'activitats professionals o mercantils. Tret d'això, els membres del Tribunal Constitucional tenen les incompatibilitats pròpies dels membres del Poder Judicial.

Dos. Quan es doni una causa d'incompatibilitat en qui sigui proposat com a magistrat del Tribunal, ha de cessar en el càrrec o en l'activitat incompatible, abans de prendre'n possessió. Si no ho fa en el termini dels deu dies següents al de la proposta, s'entén que no accepta el càrrec de magistrat del Tribunal Constitucional. La mateixa regla s'aplica en el cas d'incompatibilitat sobrevinguda.

Article vint

Els membres de la carrera judicial i fiscal i, en general, els funcionaris públics nomenats magistrats del Tribunal, passen a la situació d'excedència especial en la seva carrera d'origen.

Article vint-i-u

El president i els altres magistrats del Tribunal Constitucional han de prestar, en assumir el seu càrrec davant el rei, el jurament o promesa següent:

«Juro (o prometo) complir i fer complir fidelment i sempre la Constitució espanyola, lleialtat a la Corona i complir els meus deures com a magistrat constitucional.»

Article vint-i-dos

Els magistrats del Tribunal Constitucional han d'exercir la seva funció d'acord amb els principis d'imparcialitat i dignitat inherents a aquesta; no poden ser perseguits per les opinions expressades en l'exercici de les seves funcions; són inamovibles i no poden ser destituïts ni suspesos sinó per alguna de les causes que estableix aquesta llei.

Article vint-i-tres

U. Els magistrats del Tribunal Constitucional cessen per alguna de les causes següents: Primer per renúncia acceptada pel president del Tribunal; segon per expiració del termini del seu nomenament; tercer per incórrer en alguna causa d'incapacitat de les previstes per als membres del poder judicial; quart per incompatibilitat sobrevinguda; cinquè per deixar d'atendre amb diligència els deures del seu càrrec; sisè per violar la reserva pròpia de la seva funció; setè per haver estat declarat responsable civilment per dol o condemnat per delictes dolos o per culpa greu.

Dos. El cessament o la vacant en el càrrec de magistrat del Tribunal Constitucional, en els casos primer i segon, així com en el de defunció, l'ha de decretar el president. En la resta de supòsits decideix el Tribunal en ple, per majoria

simple en els casos tercer i quart i per majoria de les tres quartes parts dels seus membres en els altres casos.

Article vint-i-quatre

Els magistrats del Tribunal Constitucional poden ser suspesos pel Tribunal, com a mesura prèvia, en cas de processament o pel temps indispensable per resoldre sobre la concurrència d'alguna de les causes de cessament establertes a l'article anterior. La suspensió requereix el vot favorable de les tres quartes parts dels membres del Tribunal reunit en ple.

Article vint-i-cinc

U. Els magistrats del Tribunal que hagin ocupat el càrrec durant un mínim de tres anys tenen dret a una remuneració de transició per un any, equivalent a la que percebi en el moment del cessament.

Dos. Quan el magistrat del Tribunal procedeix de qualsevol cos de funcionaris amb dret a jubilació, se li computa, als efectes de determinació de l'haver passiu, el temps d'acompliment de les funcions constitucionals i l'haver es calcula sobre el total de les remuneracions que hagin correspost al magistrat del Tribunal Constitucional durant l'últim any.

Article vint-i-sis

La responsabilitat criminal dels Magistrats del Tribunal Constitucional només és exigible-i-davant la Sala Penal del Tribunal Suprem.

TÍTOL II

DELS PROCEDIMENTS DE DECLARACIÓ D'INCONSTITUCIONALITAT

CAPÍTOL PRIMER

Disposicions generals

Article vint-i-set

U. Mitjançant els procediments de declaració d'inconstitucionalitat regulats en aquest títol, el Tribunal Constitucional garanteix la primacia de la Constitució i enjudicia la conformitat o disconformitat amb aquesta de les lleis, disposicions o els actes impugnats.

Dos. Són susceptibles de declaració d'inconstitucionalitat:

- a) Els estatuts d'autonomia i les altres lleis orgàniques.
- b) Les altres lleis, disposicions normatives i actes de l'Estat amb força de llei. En el cas dels decrets legislatius, la competència del Tribunal s'entén sens perjudici del que preveu el número sis de l'article vuitanta-dos de la Constitució.
- c) Els tractats Internacionals.
- d) Els reglaments de les cambres i de les Corts Generals.
- e) Les lleis, actes i disposicions normatives amb força de llei de les comunitats autònomes, amb la mateixa excepció formulada a l'apartat b) respecte als casos de delegació legislativa.
- f) Els reglaments de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes.

Article vint-vuit

U. Per apreciar la conformitat o disconformitat amb la Constitució d'una llei, disposició o acte amb força de llei de l'Estat o de les comunitats autònomes, el Tribunal ha de considerar, a més dels preceptes constitucionals, les lleis que, dins el marc constitucional, s'hagin dictat per delimitar les competències de l'Estat i les diferents comunitats autònomes o per regular o harmonitzar l'exercici de les competències d'aquestes.

Dos. Així mateix el Tribunal pot declarar inconstitucionals per infracció de l'article vuitanta-u de la Constitució els preceptes d'un decret llei, decret legislatiu, llei que no hagi estat aprovada amb el caràcter d'orgànica o norma legislativa d'una comunitat autònoma en cas que les disposicions esmentades hagin regulat matèries reservades a llei orgànica o impliquin una modificació o derogació d'una llei aprovada amb aquest caràcter sigui quin sigui el seu contingut.

Article vint-i-nou

U. La declaració d'inconstitucionalitat es pot promoure mitjançant:

- a) El recurs d'inconstitucionalitat.
- b) La qüestió d'inconstitucionalitat promoguda per jutges o tribunals.

Dos. La desestimació, per raons de forma, d'un recurs d'inconstitucionalitat contra una llei, disposició o acte amb força de llei no és obstacle perquè la mateixa llei, disposició o acte puguin ser objecte d'una qüestió d'inconstitucionalitat en ocasió de la seva aplicació en un altre procés.

Article trenta

L'admissió d'un recurs o d'una qüestió d'inconstitucionalitat no suspèn la vigència ni l'aplicació de la llei, de la disposició normativa o de l'acte amb força de llei, excepte en cas que el Govern s'empari en el que disposa l'article cent seixanta-u, dos, de la Constitució per impugnar, per mitjà del seu president, lleis, disposicions normatives o actes amb força de llei de les comunitats autònomes.

CAPÍTOL II

Del recurs d'inconstitucionalitat

Article trenta-u

El recurs d'inconstitucionalitat contra les lleis, disposicions normatives o actes amb força de llei es pot promoure a partir de la seva publicació oficial.

Article trenta-dos

U. Estan legitimats per a l'exercici del recurs d'inconstitucionalitat quan es tracti d'estatuts d'autonomia i altres lleis de l'Estat, orgàniques o en qualsevol de les seves formes, i disposicions normatives i actes de l'Estat o de les comunitats autònomes amb força de llei, tractats internacionals i reglaments de les cambres i de les Corts Generals:

- a) El president del Govern.
- b) El defensor del poble.
- c) Cinquanta diputats.
- d) Cinquanta senadors.

Dos. Per a l'exercici del recurs d'inconstitucionalitat contra les lleis, disposicions o actes amb força de llei de l'Estat que puguin afectar el seu propi àmbit d'autonomia, també estan legitimats els òrgans col·legiats executius i les assemblees de les comunitats autònomes, amb l'acord previ adoptat a aquest efecte.

Article trenta-tres

El recurs d'inconstitucionalitat s'ha de formular dins el termini de tres mesos a partir de la publicació de la llei, disposició o acte amb força de llei impugnat mitjançant demanda presentada davant el Tribunal Constitucional, en què s'han d'expressar les circumstàncies d'identitat de les persones o òrgans que exerceixen l'acció i, si s'escau, dels seus comissionats, concretar la llei, disposició o acte impugnat, en tot o en part, i precisar el precepte constitucional que s'entén infringit.

Article trenta-quatre

U. Admesa a tràmit la demanda, el Tribunal Constitucional l'ha de traslladar al Congrés dels Diputats i al Senat per conducte dels seus presidents, al Govern per conducte del Ministeri de Justícia i, en cas que l'objecte del recurs sigui una llei o disposició amb força de llei dictada per una comunitat autònoma, als òrgans legislatiu i executiu d'aquesta a fi que puguin personar-se en el procediment i formular les al·legacions que estimin oportunes.

Dos. La personació i la formulació d'al·legacions s'han de fer en el termini de quinze dies, transcorregut el qual el Tribunal ha de dictar sentència en el de deu, llevat que, mitjançant resolució motivada, el mateix Tribunal estimi necessari un termini més ampli que, en cap cas, no pot excedir els trenta dies.

CAPÍTOL III

De la qüestió d'inconstitucionalitat promoguda per jutges o tribunals

Article trenta-cinc

U. Quan un jutge o tribunal, d'ofici o a instància de part, consideri que una norma amb rang de llei aplicable al cas i de la validesa de la qual depengui la decisió pugui ser contrària a la Constitució, ha de plantejar la qüestió al Tribunal Constitucional amb subjecció al que disposa aquesta llei.

Dos. L'òrgan judicial només pot plantejar la qüestió una vegada conclòs el procediment i dins el termini per dictar sentència, i ha de concretar la llei o norma amb força de llei la constitucionalitat de la qual es qüestiona, el precepte constitucional que se suposa infringit i especificar i justificar en quina mesura la decisió del procés depèn de la validesa de la norma en qüestió. Abans d'adoptar mitjançant interlocutòria la seva decisió definitiva, l'òrgan judicial ha d'escoltar les parts i el ministeri fiscal perquè en el termini comú i improrogable de deu dies puguin al·legar el que vulguin sobre la pertinència de plantejar la qüestió d'inconstitucionalitat, i el jutge ha de resoldre seguidament i sense més tràmit en el termini de tres dies. Aquesta actuació no és susceptible de recurs de cap classe. No obstant això, la qüestió d'inconstitucionalitat pot ser intentada de nou en les successives instàncies o graus mentre no s'arribi a sentència ferma.

Article trenta-sis

L'òrgan judicial ha d'elevat al Tribunal Constitucional la qüestió d'inconstitucionalitat juntament amb el testi-

moni de les actuacions principals i de les al·legacions previstes a l'article anterior, si n'hi ha.

Article trenta-set

U. Rebudes al Tribunal Constitucional les actuacions, el procediment se substancia pels tràmits de l'apartat segon d'aquest article. No obstant això, el Tribunal pot rebutjar, en tràmit d'admissió, mitjançant actuació i sense cap altra audiència que la del Fiscal General de l'Estat, la qüestió d'inconstitucionalitat quan manquin les condicions processals o sigui notòriament infundada la qüestió suscitada. Aquesta decisió ha de ser motivada.

Dos. El Tribunal Constitucional ha de traslladar la qüestió al Congrés dels Diputats i al Senat per conducte dels seus presidents, al fiscal general de l'Estat, al Govern, per conducte del Ministeri de Justícia, i, en cas d'afectar una llei o una altra disposició normativa amb força de llei dictades per una comunitat autònoma, als òrgans legislatiu i executiu d'aquesta, tots els quals es poden personar i formular al·legacions sobre la qüestió plantejada en el termini comú improrrogable de quinze dies. Conclòs aquest, el Tribunal ha de dictar sentència en el termini de quinze dies, llevat que estimi necessari, mitjançant resolució motivada, un termini més ampli, que no pot excedir els trenta dies.

CAPÍTOL IV

De la sentència en procediments d'inconstitucionalitat i dels seus efectes

Article trenta-vuit

U. Les sentències recaigudes en procediments d'inconstitucionalitat tenen el valor de cosa jutjada, vinculen a tots els Poders Públics i produeixen efectes generals des de la data de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Dos. Les sentències desestimatòries dictades en recursos d'inconstitucionalitat impedeixen qualsevol plantejament ulterior de la qüestió en la mateixa via, fundat en infracció d'un precepte constitucional idèntic.

Tres. Si es tracta de sentències recaigudes en qüestions d'inconstitucionalitat, el Tribunal Constitucional ho ha de comunicar immediatament a l'òrgan judicial competent per a la decisió del procés. Aquest òrgan ha de notificar la sentència constitucional a les parts. El jutge o tribunal queda vinculat des que tingui coneixement de la sentència constitucional i les parts des del moment en què siguin notificades.

Article trenta-nou

U. Quan la sentència declari la inconstitucionalitat, igualment ha de declarar la nul·litat dels preceptes impugnats, així com, si s'escau, la d'aquells altres de la mateixa llei, disposició o acte amb força de llei als quals s'hagi d'estendre per connexió o conseqüència.

Dos. El Tribunal Constitucional pot fundar la declaració d'inconstitucionalitat en la infracció de qualsevol precepte constitucional, hagi estat invocat en el curs del procés o no ho hagi estat.

Article quaranta

U. Les sentències declaratòries de la inconstitucionalitat de lleis, disposicions o actes amb força de llei no permeten revisar processos finalitzats mitjançant sentència amb força de cosa jutjada en què s'hagi fet aplicació de les lleis, disposicions o actes inconstitucionals, excepte

en el cas dels processos penals o contenciosos administratius referents a un procediment sancionador en què, com a conseqüència de la nul·litat de la norma aplicada, resulti una reducció de la pena o de la sanció o una exclusió, exempció o limitació de la responsabilitat.

Dos. En tot cas, la jurisprudència dels tribunals de justícia recaiguda sobre lleis, disposicions o actes enjudiciats pel Tribunal Constitucional s'ha d'entendre corregida per la doctrina derivada de les sentències i actuacions que resolguin els recursos i les qüestions d'inconstitucionalitat.

TÍTOL III

DEL RECURS D'EMPARA CONSTITUCIONAL

CAPÍTOL PRIMER

De la procedència i interposició del recurs d'empara constitucional

Article quaranta-u

U. Els drets i llibertats reconeguts de l'article catorze al vint-i-nou de la Constitució són susceptibles d'empara constitucional, en els casos i formes que aquesta Llei estableix, sens perjudici de la seva tutela general encomanada als tribunals de justícia. Igual protecció és aplicable a l'objecció de consciència reconeguda a l'article trenta de la Constitució.

Dos. El recurs d'empara constitucional protegeix tots els ciutadans, en els termes que aquesta Llei estableix, enfront de les violacions dels drets i llibertats a què es refereix l'apartat anterior, originades per disposicions, actes jurídics o simple via de fet dels poders públics de l'Estat, les comunitats autònomes i altres ens públics de caràcter territorial, corporatiu o institucional, així com dels seus funcionaris o agents.

Tres. En l'empara constitucional no es poden fer valer altres pretensions que les dirigides a restablir o preservar els drets o llibertats per raó dels quals es va formular el recurs.

Article quaranta-dos

Les decisions o actes sense valor de llei, emanats de les Corts o de qualsevol dels seus òrgans, o de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes, o dels seus òrgans, que violin els drets i llibertats susceptibles d'empara constitucional, poden ser recorreguts dins el termini de tres mesos des que siguin fermes, d'acord amb les normes internes de les cambres i assemblees.

Article quaranta-tres

U. Les violacions dels drets i llibertats abans esmentats originades per disposicions, actes jurídics o simple via de fet del Govern o de les seves autoritats o funcionaris, o dels òrgans executius col·legiats de les comunitats autònomes o de les seves autoritats o funcionaris o agents, poden donar lloc al recurs d'empara una vegada que s'hagi exhaurit la via jurisdiccional procedent, d'acord amb l'article cinquanta-tres, dos, de la Constitució.

Dos. El termini per interposar el recurs d'empara constitucional és el dels vint dies següents a la notificació de la resolució recaiguda en el procés judicial previ.

Tres. El recurs només es pot fundar en la infracció per una resolució ferma dels preceptes constitucionals que reconeixen els drets o llibertats susceptibles d'empara.

Article quaranta-quatre

U. Les violacions dels drets i llibertats susceptibles d'empària constitucional que tinguin el seu origen immediat i directe en un acte o omisió d'un òrgan judicial poden donar lloc a aquest recurs sempre que es compleixin els requisits següents:

a) Que s'hagin exhaurit tots els recursos utilitzables dins la via judicial.

b) Que la violació del dret o llibertat sigui imputable de manera immediata i directa a una acció o omisió de l'òrgan judicial amb independència dels fets que van donar lloc al procés en què aquelles es van produir sobre els quals, en cap cas, el Tribunal Constitucional no entra a conèixer.

c) Que s'hagi invocat formalment en el procés el dret constitucional vulnerat, tan aviat com, una vegada coneguda la violació, pertoqui això.

Dos. El termini per interposar el recurs d'empària és de vint dies a partir de la notificació de la resolució recaiguda en el procés judicial.

Article quaranta-cinc

U. El recurs d'empària constitucional contra les violacions del dret a l'objecció de consciència només es pot interposar una vegada sigui executiva la resolució que imposa l'obligació de prestar el servei militar.

Dos. El termini per interposar el recurs d'empària és de vint dies a partir de la notificació de la resolució recaiguda.

Article quaranta-sis

U. Estan legitimats per interposar el recurs d'empària constitucional:

a) En els casos dels articles quaranta-dos i quaranta-cinc, la persona directament afectada, el defensor del poble i el ministeri fiscal.

b) En els casos dels articles quaranta-tres i quaranta-quatre, els qui hagin estat part en el procés judicial corresponent, el defensor del poble i el ministeri fiscal.

Dos. Si el defensor del poble o el ministeri fiscal promouen el recurs, la sala competent per conèixer de l'empària constitucional ho ha de comunicar als possibles perjudicats que siguin coneguts i ha d'ordenar anunciar la interposició del recurs al «Butlletí Oficial de l'Estat», a efectes de compareixença d'altres possibles interessats. Aquesta publicació té caràcter preferent.

Article quaranta-set

U. Poden comparèixer en el procés d'empària constitucional, amb el caràcter de demandat o amb el de coadjuvant, les persones afavorides per la decisió, acte o fet pel que fa al qual es formulí el recurs o que tinguin un interès legítim en aquest.

Dos. El ministeri fiscal intervé en tots els processos d'empària, en defensa de la legalitat, dels drets dels ciutadans i de l'interès públic tutelat per la llei.

CAPÍTOL II

De la tramitació dels recursos d'empària constitucional

Article quaranta-vuit

El coneixement dels recursos d'empària constitucional correspon a les Sales del Tribunal Constitucional.

Article quaranta-nou

U. El recurs d'empària constitucional s'inicia mitjançant demanda en què s'han d'exposar amb claredat i concisió els fets que la fonamentin, s'han d'esmentar els preceptes constitucionals que s'estimin infringits i s'ha de fixar amb precisió l'empària que se sol·licita per preservar o restablir el dret o llibertat que es consideri vulnerat.

Dos. Amb la demanda s'han d'adjuntar:

a) El document que acrediti la representació del sol·licitant de l'empària.

b) Si s'escau, la còpia, trasllat o certificació de la resolució recaiguda en el procediment judicial o administratiu.

Tres. A la demanda també s'han d'adjuntar tantes còpies literals d'aquesta i dels documents presentats com parts hi hagi en el procés previ, si n'hi ha, i una més per al ministeri fiscal.

Article cinquanta

U. La sala, amb l'audiència prèvia del sol·licitant d'empària i del ministeri fiscal, per un termini comú que no ha d'excedir els deu dies, pot acordar motivadament la inadmissibilitat del recurs si hi s'hi dona algun dels supòsits següents:

a) Que la demanda s'hagi presentat fora de termini.

b) Que la demanda presentada sigui defectuosa perquè no té els requisits legals o no va acompanyada dels documents preceptius, sens perjudici del que estableix l'article vuitanta-cinc, dos.

Dos. També se'n pot acordar la inadmissibilitat, amb els requisits d'audiència assenyalats al número anterior, en els supòsits següents:

a) Si la demanda es dedueix respecte de drets o llibertats no susceptibles d'empària constitucional.

b) Si la demanda manca manifestament de contingut que justifiqui una decisió per part del Tribunal Constitucional.

c) Si el Tribunal Constitucional ja ha desestimat en el fons un recurs o qüestió d'inconstitucionalitat o un recurs d'empària en un supòsit substancialment igual.

Tres. Contra l'acord d'inadmissió d'una demanda d'empària constitucional no es pot interposar recurs.

Article cinquanta-u

U. Admesa la demanda d'empària, la sala ha de requerir amb caràcter urgent l'òrgan o l'autoritat de què dimani la decisió, l'acte o el fet, o el jutge o tribunal que va conèixer del procediment precedent perquè, en un termini que no pot excedir els deu dies, remeti les actuacions o el testimoni d'aquestes.

Dos. L'òrgan, autoritat, jutge o tribunal ha d'acusar recepció immediata del requeriment, ha d'acomplir l'enviament dins el termini assenyalat i ha de citar a termini els qui van ser part en el procediment anterior perquè puguin comparèixer en el procés constitucional en el termini de deu dies.

Article cinquanta-dos

U. Rebudes les actuacions i transcorregut el temps de citació a termini, la sala les ha de sotmetre a vista de qui va promoure l'empària, dels personats en el procés, de l'advocat de l'estat, si hi està interessada l'Administració pública, i del ministeri fiscal. La vista ha de ser per un termini comú que no pot excedir els vint dies, i durant aquest

termini es poden presentar les al·legacions que siguin procedents.

Dos. La sala, d'ofici o a instància de part, pot acordar la substitució del tràmit d'al·legacions per la realització de vista oral.

Tres. Presentades les al·legacions o transcorregut el termini atorgat sense altres tràmits, la sala ha de pronunciar la sentència que escaigui en el termini de deu dies.

CAPÍTOL III

De la resolució dels recursos d'empara constitucional i els seus efectes

Article cinquanta-tres

La sala, en conèixer del fons de l'assumpte, ha de pronunciar en la seva sentència algunes d'aquestes decisions:

- a) Atorgament d'empara.
- b) Denegació d'empara.

Article cinquanta-quatre

Quan la sala conegui del recurs d'empara respecte de decisions dels jutges i tribunals ha de limitar la seva funció a concretar si s'han violat drets o llibertats del demanant i a preservar o restablir aquests drets o llibertats i s'ha d'abstenir de qualsevol altra consideració sobre l'actuació dels òrgans jurisdiccionals.

Article cinquanta-cinc

U. La sentència que atorgui l'empara ha de contenir algun o alguns dels pronunciaments següents:

- a) Declaració de nul·litat de la decisió, acte o resolució que hagin impedit el ple exercici dels drets o llibertats protegits, amb determinació si s'escau de l'extensió dels seus efectes.
- b) Reconeixement del dret o llibertat pública, de conformitat amb el seu contingut constitucionalment declarat.
- c) Restabliment del recurrent en la integritat del seu dret o llibertat amb l'adopció de les mesures apropiades, si s'escau, per a la seva conservació.

Dos. En el supòsit que s'estimi el recurs d'empara perquè la llei aplicada lesiona drets fonamentals o llibertats públiques, la sala ha d'elevat la qüestió al ple, que pot declarar la inconstitucionalitat de la llei esmentada en una nova sentència amb els efectes ordinaris previstos als articles trenta-vuit i següents. La qüestió s'ha de substanciar pel procediment establert als articles trenta-set i concordants.

Article cinquanta-sis

U. La Sala que conegui d'un recurs d'empara ha de suspendre, d'ofici o a instància del recurrent, l'execució de l'acte dels poders públics per raó del qual es demani l'empara constitucional, quan l'execució hagi d'ocasionar un perjudici que faria perdre a l'empara la seva finalitat. No obstant això, pot denegar la suspensió quan d'aquesta pugui derivar una pertorbació greu dels interessos generals, o dels drets fonamentals o llibertats públiques d'un tercer.

Dos. La suspensió es pot demanar en qualsevol moment, abans d'haver-se pronunciat sentència o decidir-se l'empara d'una altra manera. L'incident de suspensió s'ha de substanciar amb audiència de les parts, i del ministeri fiscal, per un termini comú que no pot excedir els tres dies i amb l'informe de les autoritats responsables de l'execució, si la sala ho creu necessari. La suspensió es

pot acordar amb consolidació o sense. La sala pot condicionar la denegació de la suspensió, en cas que es pugui derivar una pertorbació greu dels drets d'un tercer, a la constitució de caució suficient per respondre dels danys o perjudicis que es puguin originar.

Article cinquanta-set

La suspensió o la seva denegació pot ser modificada durant el curs del judici d'empara constitucional, d'ofici o a instància de part, en virtut de circumstàncies sobrevingudes o que no van poder ser conegudes en el moment de substanciar-se l'incident de suspensió.

Article cinquanta-vuit

U. Són competents per resoldre sobre les peticions d'indemnització dels danys causats com a conseqüència de la concessió o denegació de la suspensió els jutges o tribunals, a disposició dels quals s'han de posar les fiances constituïdes.

Dos. Les peticions d'indemnització, que se substancien pel tràmit dels incidents, s'han de presentar dins el termini d'un any a partir de la publicació de la sentència del Tribunal Constitucional.

TÍTOL IV

DELS CONFLICTES CONSTITUCIONALS

CAPÍTOL PRIMER

Disposicions generals

Article cinquanta-nou

El Tribunal Constitucional entén dels conflictes que se suscitin sobre les competències o atribucions assignades directament per la Constitució, els estatuts d'autonomia o les lleis orgàniques o ordinàries dictades per delimitar els àmbits propis de l'Estat i les comunitats autònomes i que oposin:

U. L'Estat amb una o més comunitats autònomes.

Dos. Dues o més comunitats autònomes entre si.

Tres. El Govern amb el Congrés dels Diputats, el Senat o el Consell General del Poder Judicial; o qualsevol d'aquests òrgans constitucionals entre si.

CAPÍTOL II

Dels conflictes entre l'Estat i les comunitats autònomes o d'aquestes entre si

Article seixanta

Els conflictes de competència que oposin l'Estat amb una comunitat autònoma o aquestes entre si poden ser suscitats pel Govern o pels òrgans col·legiats executius de les comunitats autònomes, de la forma que determinen els articles següents. Els conflictes negatius també poden ser instats per les persones físiques o jurídiques interessades.

Article seixanta-u

U. Poden donar lloc al plantejament dels conflictes de competència les disposicions, resolucions i actes emanats dels òrgans de l'Estat o dels òrgans de les comuni-

tats autònoms o l'omissió d'aquestes disposicions, resolucions o actes.

Dos. Quan es planteja un conflicte dels esmentats a l'article anterior amb motiu d'una disposició, resolució o acte la impugnació del qual estigui pendent davant qualsevol Tribunal, aquest ha de suspendre el curs del procés fins a la decisió del conflicte constitucional.

Tres. La decisió del Tribunal Constitucional vincula tots els poders públics i té plens efectes enfront de tots.

SECCIÓ PRIMERA. CONFLICTES POSITIVS

Article seixanta-dos

Quan el Govern consideri que una disposició o resolució d'una comunitat autònoma no respecta l'ordre de competència establert a la Constitució, als estatuts d'autonomia o a les lleis orgàniques corresponents, pot formalitzar directament davant el Tribunal Constitucional, en el termini de dos mesos, el conflicte de competència, o fer ús del requeriment previ regulat a l'article següent, tot això sens perjudici que el Govern pugui invocar l'article cent seixanta-u, dos, de la Constitució, amb els efectes corresponents.

Article seixanta-tres

U. Quan l'òrgan executiu superior d'una comunitat autònoma consideri que una disposició, resolució o acte emanat de l'autoritat d'una altra comunitat o de l'Estat no respecta l'ordre de competències establert a la Constitució, als estatuts d'autonomia o a les lleis corresponents i sempre que afecti el seu propi àmbit, ha de requerir a aquella o a aquest perquè sigui derogada la disposició o anul·lats la resolució o l'acte en qüestió.

Dos. El requeriment d'incompetència es pot formular dins els dos mesos següents al dia de la publicació o comunicació de la disposició, resolució o acte que s'entenguin viciats d'incompetència o amb motiu d'un acte concret d'aplicació i s'ha de dirigir directament al Govern o a l'òrgan executiu superior de l'altra comunitat autònoma, i en aquest cas se n'ha de donar compte igualment al Govern.

Tres. En el requeriment s'han d'especificar amb claredat els preceptes de la disposició o els punts concrets de la resolució o acte viciats d'incompetència, així com les disposicions legals o constitucionals de les quals resulti el vici.

Quatre. L'òrgan requerit, si estima fundat el requeriment, l'ha d'atendre en el termini màxim d'un mes a partir de la seva recepció, i així ho ha de comunicar al requeridor i al Govern, si aquest no actua en tal condició. Si no ho estima fundat, igualment l'ha de rebutjar dins el mateix termini, a l'acabament del qual s'entenen en tot cas rebutjats els requeriments no atesos.

Cinc. Dins el mes següent a la notificació del rebuig o a l'acabament del termini a què es refereix l'apartat anterior, l'òrgan requeridor, si no ha obtingut satisfacció, pot plantejar el conflicte davant el Tribunal Constitucional, certificant el compliment infructuós del tràmit de requeriment i al·legant els fonaments jurídics en què aquest es recolza.

Article seixanta-quatre

U. En el termini de deu dies, el tribunal ha de comunicar al Govern o a l'òrgan autonòmic corresponent la iniciació del conflicte, i s'ha d'assenyalar un termini, que en cap cas no pot ser superior a vint dies, perquè aporti els documents i les al·legacions que consideri convenientes.

Dos. Si el conflicte ha estat entaulat pel Govern quan la comunitat autònoma ja ha adoptat una decisió i amb

invocació de l'article cent seixanta-u, dos, de la Constitució, la seva formalització comunicada pel tribunal suspèn immediatament la vigència de la disposició, resolució o acte que hagin donat origen al conflicte.

Tres. En la resta de supòsits, l'òrgan que formalitzi el conflicte pot sol·licitar del tribunal la suspensió de la disposició, resolució o acte objecte del conflicte, invocant perjudicis de reparació impossible o difícil. El tribunal ha d'acordar o denegar lliurement la suspensió sol·licitada.

Quatre. El plantejament del conflicte iniciat pel Govern i, si s'escau, l'actuació del tribunal pel qual s'acordi la suspensió de la disposició, resolució o acte objecte del conflicte s'han de notificar als interessats i el mateix tribunal els ha de publicar al corresponent «diari oficial».

Article seixanta-cinc

U. El tribunal pot sol·licitar de les parts totes les informacions, aclariments o precisions que consideri necessàries per a la seva decisió i ha de resoldre dins els quinze dies següents a l'acabament del termini d'al·legacions o del que, si s'escau, es fixi per a les informacions, aclariments o precisions complementàries abans al·ludides.

Dos. En el cas previst al número dos de l'article anterior, si la sentència no es produeix dins els cinc mesos des de la iniciació del conflicte, el tribunal ha de resoldre dins d'aquest termini, per actuació motivada, sobre el manteniment o aixecament de la suspensió de l'acte, resolució o disposició impugnats d'incompetència pel Govern.

Article seixanta-sis

La sentència ha de declarar la titularitat de la competència controvertida i ha d'acordar, si s'escau, l'anul·lació de la disposició, resolució o actes que van originar el conflicte quan estiguin viciats d'incompetència, i pot disposar el que sigui procedent respecte de les situacions de fet o de dret creades a la seva empara.

Article seixanta-set

Si la competència controvertida ha estat atribuïda per una llei o norma amb rang de llei, el conflicte de competències s'ha de tramitar des de l'inici o, si s'escau, des que en defensa de la competència exercida s'invoqui l'existència de la norma legal habilitant, de la forma prevista per al recurs d'inconstitucionalitat.

SECCIÓ SEGONA. CONFLICTES NEGATius

Article seixanta-vuit

U. En cas que un òrgan de l'administració de l'Estat declini la seva competència per resoldre qualsevol pretensió deduïda davant aquest per una persona física o jurídica, perquè entén que la competència correspon a una comunitat autònoma, l'interessat, després d'haver exhaurit la via administrativa mitjançant recurs davant el ministeri corresponent, pot reproduir la seva pretensió davant l'òrgan executiu col·legiat de la comunitat autònoma que la resolució declari competent. Es procedeix de manera anàloga si la sol·licitud es promou davant una comunitat autònoma i aquesta s'inhibeix perquè entén competent l'Estat o una altra comunitat autònoma.

Dos. l'administració sol·licitada en segon lloc ha d'admetre o declinar la seva competència en el termini d'un mes. Si l'admet, ha de tramitar la sol·licitud presen-

tada. Si s'inhibeix, ho ha de notificar al requeridor, amb indicació precisa dels preceptes en què es funda la seva resolució.

Tres. Si l'administració a què es refereix l'apartat anterior declina la seva competència o no pronuncia decisió afirmativa en el termini establert, l'interessat pot acudir al Tribunal Constitucional. A aquest efecte, ha de deduir la demanda oportuna dins el mes següent a la notificació de la declinatòria, o si transcorre el termini establert a l'apartat dos d'aquest article sense resolució expressa, en sol·licitud que es tramiti i resolgui el conflicte de competència negatiu.

Article seixanta-nou

U. La sol·licitud de plantejament de conflicte s'ha de formular mitjançant un escrit, al qual s'han d'adjuntar els documents que acreditin haver exhaurit el tràmit a què es refereixen l'article anterior i les resolucions recaigudes durant aquest.

Dos. Si el tribunal entén que la negativa de les administracions implicades es basa precisament en una diferència d'interpretació de preceptes constitucionals o dels estatuts d'autonomia o de lleis orgàniques o ordinàries que delimitin els àmbits de competència de l'Estat i de les comunitats autònomes, mitjançant interlocutòria que ha de ser dictada dins els deu dies següents al de la presentació de l'escrit, ha de declarar plantejat el conflicte. Ha de traslladar immediatament la interlocutòria al sol·licitant i a les administracions implicades, així com a qualssevol altres que el Tribunal consideri competents, a les quals ha de remetre a més una còpia de la sol·licitud del seu plantejament i dels documents que s'hi adjunten i ha de fixar per a tots el termini comú d'un mes perquè al·leguin el que estimin conduent a la solució del conflicte plantejat.

Article setanta

U. Dins el mes següent a la conclusió del termini assenyalat a l'article anterior o, si s'escau, del que successivament el tribunal hagi concedit per respondre a les peticions d'aclariment, ampliació o precisió que els hagi dirigit, s'ha de dictar sentència que declari quina és l'administració competent.

Dos. Els terminis administratius exhaurits s'entenen novament oberts per la seva durada ordinària a partir de la publicació de la sentència.

Article setanta-u

U. El Govern pot igualment plantejar conflicte de competències negatiu quan havent requerit l'òrgan executiu superior d'una comunitat autònoma perquè exerceixi les atribucions pròpies de la competència que confereixen a la comunitat els seus propis estatuts o una llei orgànica de delegació o transferència, sigui desatès el seu requeriment perquè l'òrgan requerit es declara incompetent.

Dos. La declaració d'incompetència s'entén implícita per la simple inactivitat de l'òrgan executiu requerit dins el termini que el Govern li hagi fixat per a l'exercici de les seves atribucions, que en cap cas no pot ser inferior a un mes.

Article setanta-dos

U. Dins el mes següent al dia en què de manera expressa o tàcita s'hagi de considerar rebutjat el requeriment a què es refereix l'article anterior, el Govern pot plantejar davant el Tribunal Constitucional el conflicte negatiu mitjançant un escrit en què s'han d'indicar els preceptes constitucionals, estatutaris o legals que segons

el seu parer obliguen la comunitat autònoma a exercir les seves atribucions.

Dos. El Tribunal ha de traslladar l'escrit a l'òrgan executiu superior de la comunitat autònoma, al qual ha de fixar un termini d'un mes per presentar les al·legacions que consideri oportunes.

Tres. Dins el mes següent a la conclusió d'aquest termini o, si s'escau, del que successivament hagi fixat a l'Estat o a la comunitat autònoma per respondre a les peticions d'aclariment, ampliació o precisions que els hagi dirigit, el Tribunal ha de dictar sentència, ja qual ha de contenir algun dels pronunciaments següents:

- a) La declaració que el requeriment és procedent, que comporta l'establiment d'un termini dins el qual la Comunitat Autònoma ha d'exercir l'atribució requerida.
- b) La declaració que el requeriment és improcedent.

CAPÍTOL III

Dels conflictes entre òrgans constitucionals de l'Estat

Article setanta-tres

U. En cas que algun dels òrgans constitucionals als quals es refereix l'article cinquanta-nou, tres, d'aquesta llei, per acord dels seus respectius plens, estimi que un altre dels òrgans esmentats adopta decisions assumint atribucions que la Constitució o les lleis orgàniques confereixen al primer, aquest li ho ha de fer saber així dins el mes següent a la data en què arribi al seu coneixement la decisió de la qual s'infereixi l'assumpció d'atribucions indeguda i ha de sol·licitar d'ell que la revoqui.

Dos. Si l'òrgan al qual es dirigeix la notificació afirma que actua en l'exercici constitucional i legal de les seves atribucions o, dins el termini d'un mes a partir de la recepció d'aquella, no rectifica en el sentit que li ha estat sol·licitat, l'òrgan que estimi indegudament assumides les seves atribucions ha de plantejar el conflicte davant el Tribunal Constitucional. A aquest efecte, ha de presentar un escrit en què s'especifiquin els preceptes que considera vulnerats i ha de formular les al·legacions que estimi oportunes. A aquest escrit hi ha d'adjuntar una certificació dels antecedents que consideri necessaris i de la comunicació cursada en compliment del que preveu el número anterior d'aquest article.

Article setanta-quatre

Rebut l'escrit, el Tribunal, dins els deu dies següents, l'ha de traslladar a l'òrgan requerit i li ha de fixar el termini d'un mes perquè formulï les al·legacions que estimi procedents. S'han de fer els mateixos trasllats i citacions a termini a tots els altres òrgans legitimats per plantejar aquest gènere de conflictes, els quals poden comparèixer en el procediment, en suport del demandant o del demandat, si entenen que la solució del conflicte plantejat afecta d'alguna manera les seves pròpies atribucions.

Article setanta-cinc

U. El Tribunal pot sol·licitar de les parts les informacions, aclariments o precisions que consideri necessàries per a la seva decisió i ha de resoldre dins el mes següent a l'expiració del termini d'al·legacions a què es refereix l'article anterior o del que, si s'escau, es fixi per a les informacions, aclariments o precisions complementàries, que no pot ser superior a uns altres trenta dies.

Dos. La sentència del Tribunal ha de determinar a quin òrgan corresponen les atribucions constitucionals

controvertides i declarar nuls els actes executats per invasió d'atribucions i, si s'escau, ha de resoldre el que escaigui sobre les situacions jurídiques produïdes a l'empara d'aquests.

TÍTOL V

DE LA IMPUGNACIÓ DE DISPOSICIONS SENSE FORÇA DE LLEI I RESOLUCIONS DE LES COMUNITATS AUTÒNOMES PREVISTA A L'ARTICLE 161, 2, DE LA CONSTITUCIÓ

Article setanta-sis

Dins els dos mesos següents a la data de la seva publicació o, si de cas hi manca, des que arriba al seu coneixement, el Govern pot impugnar davant el Tribunal Constitucional les disposicions normatives sense força de llei i resolucions emanades de qualsevol òrgan de les comunitats autònomes.

Article setanta-set

La impugnació regulada en aquest títol, sigui quin sigui el motiu en què es basi, s'ha de formular i substanciar pel procediment previst als articles del seixanta-dos al seixanta-set d'aquesta llei. La formulació de la impugnació comunicada pel Tribunal produeix la suspensió de la disposició o resolució recorreguda fins que el Tribunal resolgui ratificar-la o aixecar-la en un termini no superior a cinc mesos, llevat que hagi dictat sentència amb anterioritat.

TÍTOL VI

DEL CONTROL PREVI D'INCONSTITUCIONALITAT

CAPÍTOL PRIMER

Declaració sobre la constitucionalitat dels tractats internacionals

Article setanta-vuit

U. El Govern o qualsevol de les dues cambres poden requerir el Tribunal Constitucional perquè es pronunciï sobre l'existència o inexistència de contradicció entre la Constitució i les estipulacions d'un tractat Internacional el text del qual estigui ja definitivament fixat, però al qual no s'hagi prestat encara el consentiment de l'Estat.

Dos. Rebut el requeriment, el Tribunal Constitucional ha de citar a termini el sol·licitant i els restants òrgans legitimats, segons el que preveu l'apartat anterior, a fi que, en el termini d'un mes, expressin la seva opinió fundada sobre la qüestió. Dins el mes següent al transcurs d'aquest termini i llevat del que disposa l'apartat següent, el Tribunal Constitucional ha d'emetre la seva declaració, que, d'acord amb el que estableix l'article noranta-cinc de la Constitució, té caràcter vinculant.

Tres. En qualsevol moment el Tribunal Constitucional pot sol·licitar dels òrgans esmentats a l'apartat anterior o d'altres persones físiques o jurídiques o altres òrgans de l'Estat o de les comunitats autònomes, els aclariments, ampliacions o precisions que estimi necessàries, allargant el termini d'un mes abans esmentat el mateix temps que hagi concedit per respondre les seves consultes, que no pot excedir els trenta dies.

CAPÍTOL II

Del recurs previ d'inconstitucionalitat contra projectes d'estatuts d'autonomia i de lleis orgàniques

Article setanta-nou

U. Són susceptibles de recurs d'inconstitucionalitat, amb caràcter previ, els projectes d'estatuts d'autonomia i de lleis orgàniques. El recurs té per objecte la impugnació de:

a) El text definitiu del projecte d'estatut que hagi de ser sotmès a referèndum en el territori de la respectiva comunitat autònoma en el supòsit que preveu l'article cent cinquanta-u coma dos, tercer de la Constitució. En els altres casos, s'entén que és text definitiu de l'estatut d'autonomia el que, d'acord amb l'apartat següent, s'estableix per als altres projectes de lleis orgàniques.

b) El text definitiu del projecte de llei orgànica després de la seva tramitació en totes dues cambres i una vegada el Congrés s'hagi pronunciat, si s'escau, sobre les esmenes proposades pel Senat.

Dos. Estan legitimats per entaular el recurs previ d'inconstitucionalitat els qui, d'acord amb aquesta llei, estan legitimats per interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra estatuts d'autonomia i lleis orgàniques de l'Estat. El termini per a la interposició del recurs és de tres dies des que el text definitiu del projecte recurrent estigui conclòs. La interposició del recurs suspèn automàticament la tramitació del projecte i el transcurs dels terminis.

Tres. El recurs s'ha de substanciar de la forma que preveu el Capítol II del Títol II d'aquesta llei.

Quatre. a) Quan el pronunciament del Tribunal declari la inexistència de la inconstitucionalitat al·legada, el procediment corresponent ha de seguir el seu curs.

b) Si, per contra, declara la inconstitucionalitat del text impugnat, ha de concretar aquesta i el precepte o preceptes constitucionals infringits. En aquest supòsit, la tramitació no pot prosseguir sense que aquests preceptes hagin estat suprimitos o modificats per l'òrgan competent.

Cinc. El pronunciament en el recurs previ no prejutja la decisió del Tribunal en els recursos que es puguin interposar després de l'entrada en vigor amb força de llei del text impugnat en la via prèvia.

TÍTOL VII

DE LES DISPOSICIONS COMUNES SOBRE PROCEDIMENT

Article vuitanta

Amb caràcter supletori d'aquesta llei, s'han d'aplicar els preceptes de la llei orgànica del poder judicial i de la llei d'enjudiciament civil, en matèria de compareixença en judici, recusació i abstenció, publicitat i forma dels actes, comunicacions i actes d'auxili jurisdiccional, dia i hores hàbils, còmput de terminis, deliberació i votació, caducitat, renúncia i desistiment, llengua oficial i policia d'estrades.

Article vuitanta-u

U. Les persones físiques o jurídiques l'interès de les quals les legítimi per comparèixer en els processos constitucionals, com a actors o coadjuvants, han de conferir la seva representació a un procurador i actuar sota la direcció de lletrat. Poden comparèixer per elles mateixes, per defensar drets o interessos propis, les persones que tin-

quin un títol de llicenciat en dret, encara que no exerceixin la professió de procurador o d'advocat.

Dos. Per exercir davant el Tribunal Constitucional en qualitat d'advocat, es requereix estar incorporat a qualsevol dels col·legis d'advocats d'Espanya en qualitat d'exercent.

Tres. Estan inhabilitats per actuar com a advocat davant el Tribunal Constitucional els qui hagin estat magistrats o lletrats d'aquest.

Article vuitanta-dos

U. Els òrgans o el conjunt de diputats o senadors investits per la Constitució i per aquesta Llei de legitimitat per promoure processos constitucionals hi han d'actuar representats pel membre o membres que designin o per un comissionat nomenat a aquest efecte.

Dos. Els òrgans executius, tant de l'Estat com de les comunitats autònomes, han de ser representats i defensats pels seus Advocats. Per part dels òrgans executius de l'Estat ha d'actuar l'Advocat de l'Estat.

Article vuitanta-tres

El Tribunal pot, a instància de part o d'ofici, en qualsevol moment, i amb l'audiència prèvia dels compareguts en el procés constitucional, disposar l'acumulació dels processos amb objectes connexos que justifiquin la unitat de tramitació i decisió. L'audiència s'ha de fer per un termini que no excedeixi els deu dies.

Article vuitanta-quatre

El Tribunal, en qualsevol temps anterior a la decisió, pot comunicar als compareguts en el procés constitucional l'existència eventual d'altres motius diferents dels al·legats, amb rellevància per acordar el que sigui procedent sobre l'admissió o inadmissió i, si s'escau, sobre l'estimació o desestimació de la pretensió constitucional. L'audiència és comuna, per un termini no superior al de deu dies amb suspensió del terme per dictar la resolució que escaigui.

Article vuitanta-cinc

U. La iniciació d'un procés constitucional s'ha de fer per escrit fundat en què es fixi amb precisió i claredat el que es demani.

Dos. En els supòsits esmenables a què es refereix l'article cinquanta d'aquesta llei, el Tribunal ha de notificar al recurrent els motius d'inadmissió que hi hagi, amb l'objecte que, dins el termini de deu dies, pugui solucionar els defectes advertits.

Article vuitanta-sis

U. La decisió del procés constitucional es produeix en forma de sentència. Tanmateix, les decisions d'inadmissió inicial, desistiment, renúncia i caducitat adopten la forma d'interlocutòria. Les altres resolucions adopten la forma d'interlocutòria si són motivades o de providència si no ho són, segons l'índole del seu contingut.

Dos. Les sentències i les declaracions a què es refereix el Títol VI d'aquesta llei s'han de publicar al «Butlletí Oficial de l'Estat» dins els trenta dies següents a la data de la decisió.

Article vuitanta-set

U. Tots els poders públics estan obligats al compliment del que resolgui el Tribunal Constitucional.

Dos. Els jutjats i tribunals han de prestar amb caràcter preferent i urgent al Tribunal Constitucional l'auxili jurisdiccional que aquest sol·liciti.

Article vuitanta-vuit

U. El Tribunal Constitucional pot sol·licitar dels poders públics i dels òrgans de qualsevol administració pública la remissió de l'expedient i dels informes i documents relatius a la disposició o acte origen del procés constitucional. En aquest cas, el Tribunal ha d'habilitar un termini perquè l'expedient, la informació o els documents puguin ser coneguts per les parts perquè aquestes al·leguin el que convingui al seu dret.

Dos. El Tribunal ha de disposar les mesures necessàries per preservar el secret que legalment afecti determinada documentació i el que per decisió motivada acordi per a determinades actuacions.

Article vuitanta-nou

U. El Tribunal, d'ofici o a instància de part, pot acordar la pràctica de prova quan ho estimi necessari i resoldre lliurement sobre la forma i el temps de la seva realització, sense que en cap cas pugui excedir els trenta dies.

Dos. Si un testimoni, citat pel Tribunal, només pot comparèixer amb autorització superior, l'autoritat competent per atorgar-la ha d'exposar al Tribunal, si s'escau, les raons que justifiquin la seva denegació. El Tribunal, escoltat aquest informe, ha de resoldre en definitiva.

Article noranta

U. Llevat dels casos per als quals aquesta llei estableix altres requisits, les decisions s'adopten per majoria dels membres del ple, sala o secció que participin en la deliberació. En cas d'empat, decideix el vot del president.

Dos. El president i els magistrats del Tribunal poden reflectir en un vot particular la seva opinió discrepant defensada en la deliberació, tant pel que fa a la decisió com a la seva fonamentació. Els vots particulars s'han d'incorporar a la resolució i, quan es tracti de sentències o de declaracions, es publiquen amb aquestes al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Article noranta-u

El Tribunal pot suspendre el procediment que se segueix davant aquest mateix fins a la resolució d'un procés penal pendent davant un Jutjat o Tribunal d'aquest ordre.

Article noranta-dos

El Tribunal pot disposar en la sentència, o en la resolució, o en actes posteriors, qui l'ha d'executar i, si s'escau, resoldre les incidències de l'execució.

Article noranta-tres

U. Contra les sentències del Tribunal Constitucional no es pot interposar cap recurs, però en el termini de dos dies a comptar de la seva notificació, les parts poden sol·licitar-ne l'aclariment.

Dos. Contra les providències i les interlocutòries que dicti el Tribunal Constitucional només és procedent, si s'escau, el recurs de súplica, que no té efecte suspensiu. El recurs es pot interposar en el termini de tres dies i s'ha de resoldre, amb l'audiència comuna de les parts per igual temps, en els dos següents.

Article noranta-quatre

El Tribunal, a instància de part o d'ofici, abans de pronunciar sentència, ha d'esmenar o convalidar els defectes que s'hagin pogut produir en el procediment.

Article noranta-cinc

U. El procediment davant el Tribunal Constitucional és gratuït.

Dos. El Tribunal pot imposar les costes que es deriven de la tramitació del procés a la part o parts que hagin mantingut posicions infundades, si hi aprecia temeritat o mala fe.

Tres. El Tribunal pot imposar a qui formuli recursos d'inconstitucionalitat o d'empara, amb temeritat o abús de dret, una sanció pecuniària de cinc mil a cent mil pessetes.

Quatre. Pot imposar multes coercitives de cinc mil a cent mil pessetes a qualsevol persona, investida de poder públic o no, que incompleixi els requeriments del Tribunal dins els terminis assenyalats i reiterar aquestes multes fins al compliment total dels interessats, sens perjudici de qualsevol altra responsabilitat que sigui procedent.

Cinc. Els límits de la quantia d'aquestes sancions o multes poden ser revisats, en tot moment, mitjançant Llei ordinària.

TÍTOL VIII

DEL PERSONAL AL SERVEI DEL TRIBUNAL
CONSTITUCIONAL

Article noranta-sis

U. Són funcionaris al servei del Tribunal Constitucional:

El secretari general.

Els lletrats.

Els secretaris de justícia.

Els oficials, els auxiliars i els agents.

Dos. Aquest personal es regeix pel que estableixen aquesta Llei i el reglament que es dicti en el seu desplegament, i, amb caràcter supletori, pel que sigui aplicable per la legislació vigent per al personal al servei de l'Administració de Justícia.

Tres. Els càrrecs especificats en aquest article són incompatibles amb qualsevol altra funció, destinació o càrrec, així com amb l'exercici professional i amb la intervenció en activitats industrials, mercantils o professionals, fins i tot les consultives i les d'assessorament. No obstant això, poden exercir les funcions docents o d'investigació que, segons el parer del Tribunal, no resultin incompatibles amb el millor servei d'aquest.

Article noranta-set

U. El Tribunal Constitucional està assistit per un cos de lletrats constituït per mitjà de concurs oposició, que s'ha d'ajustar a les normes que estableixi el reglament del Tribunal.

Dos. Si s'escau, els nomenats queden en la seva carrera d'origen en situació de supernumeraris per tot el temps en què prestin els seus serveis en el Tribunal Constitucional.

Tres. El concurs s'ha d'ajustar a les normes que estableixi el reglament del Tribunal, i s'ha de valorar especialment l'especialització en dret públic dels aspirants.

Article noranta-vuit

El Tribunal Constitucional té un secretari general elegit pel ple del Tribunal i nomenat pel President entre els lletrats, que ocupa la secretaria general del Tribunal i assumeix la prefectura dels lletrats, sens perjudici de les facultats que corresponen al president, al Tribunal i a les sales.

Article noranta-nou

U. Correspon al secretari general organitzar, dirigir i distribuir els serveis jurídics, administratius i subalterns del Tribunal, donar-ne coneixement al president, dirigir, coordinar i exercir la prefectura dels funcionaris del Tribunal i ocupar-ne la secretaria general.

Dos. Correspon igualment a la secretaria general la recopilació, classificació i publicació de la doctrina constitucional del Tribunal.

Tres. Les resolucions del secretari general en matèria de personal són recurribles en alçada davant el President del Tribunal, la decisió del qual exhaureix la via administrativa. Aquesta decisió és susceptible de recurs contenciós administratiu ulterior.

Article cent

El Tribunal i les sales han de tenir el nombre de secretaris de justícia que es determinin. Els secretaris de justícia han de procedir del cos de secretaris de l'administració de justícia i les vacants s'han de cobrir per concurs de mèrits entre els qui puguin ocupar plaça al Tribunal Suprem.

Article cent u

Els secretaris de justícia exerceixen en el Tribunal o en les sales la fe pública judicial i assumeixen, respecte del Tribunal o sala a què estiguin adscrits, les funcions que la legislació orgànica i processal dels jutjats i tribunals atribueix als secretaris.

Article cent dos

S'han d'adscriure al Tribunal Constitucional oficials, auxiliars, agents i altre personal en la mesura necessària per atendre el servei.

El reglament ha de fixar les condicions necessàries per a l'accés a aquests càrrecs.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera

U. Dins els tres mesos següents a la data de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Congrés dels diputats, el Senat, el Govern i el Consell General del Poder Judicial han d'elevat al rei les propostes de designació dels magistrats del Tribunal Constitucional. Aquest termini s'interromp per a les Cambres pel temps corresponent als períodes intersessions.

Dos. El Tribunal es constitueix dins els quinze dies següents a la data de publicació dels últims nomenaments, si totes les propostes s'eleven dins el mateix període de sessions. Altrament es constitueix i comença a exercir les seves competències en els quinze dies següents, en finalitzar el període de sessions dins el qual s'hagin efectuat els vuit primers nomenaments, sigui quina sigui la raó que motivi la falta de nomenament de la totalitat dels Magistrats previstos a l'article cinquè d'aquesta Llei.

Tres. En el primer concurs oposició la selecció dels lletrats del Tribunal Constitucional la realitza una comissió del mateix Tribunal designada pel ple d'aquest i presidida pel president del Tribunal.

Segona

U. Els terminis previstos en aquesta Llei per interposar el recurs d'inconstitucionalitat o d'empara o promoure un conflicte constitucional es comencen a comptar des del dia en què quedi constituït el Tribunal d'acord amb la disposició transitòria anterior, quan les lleis, disposicions, resolucions o actes que originin el recurs o conflicte siguin anteriors a aquella data i no hagin exhaurit els seus efectes.

Dos. Mentre no es despleguin les previsions de l'article cinquanta-tres, dos, de la Constitució per configurar el procediment judicial de protecció dels drets i llibertats fonamentals s'entén que la via judicial prèvia a la interposició del recurs d'empara és la contenciosa administrativa ordinària o la configurada a la secció segona de la Llei seixanta-dos/mil nou-cents setanta-vuit, de vint-i-sis de desembre, sobre protecció jurisdiccional dels drets fonamentals, als efectes de la qual l'àmbit d'aquesta s'entén estès a tots els drets i llibertats a què es refereix l'expressat article cinquanta-tres, dos, de la Constitució.

Tercera

U. Els sortejos a què es refereix la disposició transitòria novena de la Constitució s'efectuen dins el quart mes anterior a la data en què es compleixen, respectivament, els tres o els sis anys d'aquella altra en què es va produir la designació inicial dels Magistrats del Tribunal Constitucional.

Dos. No és aplicable la limitació establerta a l'article setze, dos, d'aquesta Llei als magistrats del Tribunal que cessin en els seus càrrecs, en virtut del que estableix la disposició transitòria novena de la Constitució, al cap de tres anys de la seva designació.

Quarta

El Govern ha d'habilitar els crèdits necessaris per al funcionament del Tribunal Constitucional fins que aquest disposi de pressupost propi.

Cinquena

En el cas de Navarra, i llevat que de conformitat amb la disposició transitòria quarta de la Constitució exerceixi el seu dret a incorporar-se al Consell General Basc o al règim autonòmic basc que el substitueixi, la legitimació per suscitar els conflictes previstos a l'article segon, u, c), i per promoure el recurs d'inconstitucionalitat que l'article trenta-dos confereix als òrgans de les comunitats autònomes s'entén conferida a la Diputació i al Parlament Foral de Navarra.

DISPOSICIONS ADDICIONALS

Primera

U. El Tribunal Constitucional disposa inicialment de setze lletrats i de tres secretaris de justícia.

Dos. El Tribunal, una vegada instituït, estableix la plantilla del seu personal, que només pot ser modificada a través de la Llei de pressupostos.

Segona

U. El Tribunal elabora el seu pressupost, que figura com una secció dins els pressupostos generals de l'Estat.

Dos. El secretari general, assistit de personal tècnic, assumeix la preparació, execució i liquidació del pressupost.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei orgànica i que la facin complir.

Madrid, tres d'octubre de mil nou-cents setanta-nou.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
ADOLFO SUÁREZ GONZÁLEZ

23768 LLEI 16/1979, de 2 d'octubre, sobre taxes de la Prefectura Central de Trànsit. («BOE» 240, de 6-10-1979.)

JUAN CARLOS I, REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

Article primer.

Les taxes que es regulen per aquesta Llei constitueixen tributs de caràcter estatal exigibles com a contraprestació dels serveis i les activitats prestats per l'organisme autònom Prefectura Central de Trànsit, dependent del Ministeri de l'Interior, i es regeixen per aquesta Llei i, en el que no preveu aquesta, per la de taxes i exaccions parafiscals de vint-i-sis de desembre de mil nou-cents cinquanta-vuit, la Llei general tributària de vint-i-vuit de desembre de mil nou-cents seixanta-tres, la Llei sobre règim jurídic de les entitats estatals autònomes de vint-i-sis de desembre de mil nou-cents cinquanta-vuit i altres disposicions concordants.

Article segon.

Àmbit d'aplicació.—Les taxes que regula aquesta Llei s'apliquen a tot el territori espanyol.

Article tercer.

Fet imposable.—Constitueix el fet imposable la realització de les activitats o la prestació dels serveis especificats en les tarifes que figuren a l'article sisè d'aquesta Llei.

Article quart.

Subjecte passiu.—Queden obligats al pagament de les taxes les persones naturals o jurídiques a les quals, bé per pròpia sol·licitud o en virtut de preceptes legals o reglamentaris, afectin les activitats o serveis que constitueixen els fets imposables.

Article cinquè.

Exempcions.—Estan exempts del pagament de la taxa:

a) Els diplomàtics estrangers que sol·licitin el canvi del seu permís de conducció per un de nacional, en les condicions previstes a l'article dos-cents seixanta-set, II, del Codi de la circulació.

b) Els qui sol·licitin l'expedició de permisos de circulació per als vehicles que, corresponent la seva matricula-